

Píseň zamilovaného informatika

Pavel Čadek

Chodím kolem tvýho kanclu každý ráno,
okna má blízko země.
Jdu teprv do práce, ty jsi tam už dávno
a nevíš o mně, přirozeně.
A přesto trávím zbytek cesty v myšlenkách,
jak držíme se spolu ruku v ruce.
Jsi moje platonická milenka,
cestovní společnice.

I kdybychom se přece někdy v baru potkali,
stejně není o čem mluvit.
Nemáme nic společného, nic co nás pálí
a já nemám invenci Casanovy.
Až dnes jsem viděl ve svém ranním průzoru -
vždyť ty máš stejnou myš u klávesnice!
A hned máme jedno téma k hovoru
a časem snad i více.

Jak se ti kliká?
Bejby, jak se kliká?
No, levým to jde dobře, ale to pravý tlačítko je dost v háji.
Cítím jak vzniká,
zvláštní pouto vzniká,
když při každém kliknutí se naše prsty virtuálně proplétají.

Dorazil jsem do práce a všechno je jiné.
Všechno je dneska tak hezké.
Z větráku u PC se rajská hudba line
a z monitoru svítí slunce řecké.
A myš, hlavně ta myš, ta mě snad dojíká.
Teď klikl jsem, klikla jsi teď taky?
Teď vidím svět tak trochu tvýma očima,
v ní se střetnou naše zraky.

Jak se ti kliká?...

Ode dneška nemusím už před ničím prchat.
Cítím se jako lev.
Na briefingu mě však čeká studená sprcha...
stejnou myš má i můj šéf.

Jak se ti kliká?...